

ΤΟ ΚΙΜΕΝΟ
ΤΥ Ο. ΜΑΡΙΑΜΟΦ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ
Μ. ΤΙΣΣΛΕΚ
ΙΖΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΤΥ Α. ΠΕΡΕΣΣΚΟΛΝΙΚ

ΕΛΙΝΙΚΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

ΤΟ ΚΟΛΧΟΖΙΚΟ
ΔΟΡΟ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΕΡΙ ο πατέρας κ'ι μάνα τυ Γιώρα πίγεναν να δυλέπςυν ςτο κολχόζικο χοράφι, έβγεναν απ'το ςπίτι πιρνά. Αντάμα-τυς έβγενε κι' ο Γιώρας. Πίγενε με τυς γονιύς-τυ ος τιν πεδική πλατία κι' απόμενε εκί, όςπυ να γιρίςυν ι γονιί-τυ απ'τι δυλιά κε να τον πάρυν.

Το χοριό, όπυ ζύςε ο Γιώρας δεν ίτανε μακριά απ'το μεγάλο ποτάμι.

Μα ι πεδική πλατία, όπυ πίγενε ο Γιώρας, ίτανε κι'άλο ςιμά ς'αφτό το ποτάμι, τζαχ ςτιν ακροποταμιά.

Πιχτά απ'το ποτάμι περνύςανε μεγάλα βαπόρια, κι' ο Γιώρας αγαπύςε να τα ντρανά. Στιν πεδική πλατία ο Γιώρας ίχε πολύς ςιντρόφυς. Κι' ο Γιώρας μ'αφτύς τυς ςιντρόφυς μπορύςε πια να γνορίζι το κάθε βαπόρι, πυ περνύςε απ' το ποτάμι. Το βαπόρι ακόμα δε φενότανε, κι'ο Γιώρας πια το ίκςερε:

—Έρχετε το «Τζύμπαρ»...

Γιατί ι ςιρίνα ακυότανε με τέτιο δινατό μπάσο, πυ δεν ίχε κανένα άλο βαπόρι.

Κι' αλίθια, ο Γιύρας δεν κςέχασε: πίςο απ'το νιςάκι φενότανε το «Τζύμπαρ»—ένα χαμιλό κε πλατί μεγάλο βαπόρι. 'Ιτανε πολί καλό να ντρανάς το βαπόρι, να πέζις ςε μεγάλο όμιλο, ολάκερι μέρα να ίςε ςτο χυμ κάτο απ'τον καλό ανιχτό υρανό με το μεγάλο ζεςτό ίλιο.

Κε ίςτερα ίρθε το φτινόπορο. Τα πεδιά, πυ πίγεναν ςτιν πλατία, αρέα πια έβγεναν απ'τιν κάμαρα. Πέζανε, χαρύμενα τραγυδύςανε, τρέχανε μέσα ςτις κάμαρες.

'Ιτανε πια χιμόνας. 'Οκςο βράδιαζε γοργά. Ο Γιύρας ντράνανε τυς ςιντρόφυς-τυ μονάχα το προί, το βράδι ίτανε αναγκαζμένος ν'απομένι ςτιν κάμαρα απλόγυ-τυ κε να βρίςκι πος να περάςι καλά τον κερό-τυ.

Μια φορά ίβρε ςτο κυςςέ πίςο απτο χρεβάτι το παλιό-τυ πεχνίδι. Αφτό ίτανε ένα χτινό από καυτζύκ, πυ το πέτακςε γοργά απλόγυ-τυ. Κάμποσες μέρες ντινκάιβε να πέκςι μ'αφτό.

Το πίγενε να βοςκίςι κε το τραβύςε πάνο ςτο τραπέζι απ'τι γύλα. Ο βοςκότοπος ίτανε ςτιν άκρι τυ τραπεζιύ πάνο ςτιν εφιμερίδα.

Ο Γιύρας έφερνε εκί το καυτζυκένιο χτινό-τυ, κι'αφτό βόςκιζε ςτα μάβρα γράματα τις εφιμερίδας κ'έτρογε αφτά τα γράματα, όπος τα χτινά τρόγυν το χορτάρι.

Μα γλίγορα ο Γιύρας μπέζεπςε αφτό το πεχνίδι. Το χτινό-τυ ςτεκότανε χαςιβετλίδκα κάπυ πάνο ςτο παράθιρο κε πια γοργά δεν πίγενε ςτο βοςκότοπο. Ο Γιύρας μπέζεβε κε μια φορά ίπε ςτον πατέρα-τυ:

Т

— Πατερα, θέλο να μυ φέρις κανένα κενύριο πεχνίδι.

Ο πατέρας ντράνεσε το πεδί κε ίπε:

— Γιατί δεν πέζις πια με το χτινό;

— Αφτό ίνε παλιό,—απάντισε ο Γιώρας.—Κε μπέζεψα πια να πέζο αντάμα-τυ...

— Παλιό;—ρότισε ακόμα μια φορά ο πατέρας.—Μπορί να θέλις κενύριο χτινό να συ χαρίσο;

— Δε χριάζετε,—ίπε αποφασιστικά ο Γιώρας.—Εγό πια κάτι άλο θέλο....

— 'Ετσι κε δε θα θελίσις χτινό; Θα δύμε...

Ο πατέρας γέλασε πονιρά κε πίγε. Γίρισε το βράδι. Ο Γιώρας άκυσε, πος ίρθε ο πατέρας-τυ στιν αβλί, πος βγίκε απ'τιν κάμαρα ι μάνα-τυ, πος μιλύσανε για κάτι, άνιγαν τιν κλύνια, πάλι τι σφαλνύσαν κε μόνο ίστερα ίρθανε στιν κάμαρα.

— Πέσε να κιμιθίς, Γιώρα,—ίπε ο πατέρας.—'Αβριο το προί εγό θα συ δόσο ένα κενύριο πεχνίδι.

— Δόσε-μυ τόρα! Δόσε-μυ τόρα!—φόναξε ο Γιώρας κε άρχισε να τρέχι στιν κάμαρα πίσο απτον πατέρα-τυ, μα ο πατέρας ίπε, ότι τόρα αφτό το πεχνίδι δεν μπορί να το δίξι κι' ότι ο Γιώρας θα το ντρανάι μόνο το προί.

Ο Γιώρας άκυσε κ' έπεσε να κιμιθί.

'Αμα ξίπνισε, πίγε πάλι στον πατέρα-τυ. Μα ο πατέρας πια δεν τυ ίπε τίποτα.

— Καλά,—ίπε.—Μονάχα εγό δεν μπορό να φέρο αφτό το πεχνίδι στιν κάμαρα.

— Γιατί;—θάβμαςε ο Γιώρας.

— Εςί μπορίς να το ντρανάς μόνο τότε, όταν θα πας απλόγυ-ςυ ς'αφτό.

— Μα τί ίνε αφτό;—νύνιζε ο Γιώρας, όταν βγίκανε όκςο με τον πατέρα-τυ. Κε όκςο πάλι δεν ίδε τίποτα. 'Ολα ίτανε, όπος κε πςες. Ο πατέρας άνικςε τιν πόρτα τις κλύνιας κ' έφερε μέςα το Γιώρα.

— Νά το κενύριο πεχνίδι,—ίπε.

'Ενα μεγάλο ζοντανό—αλιθινό κόκινο χτινό ςτεκότανε ςτιν κλύνια.

Ανεβοκατέβαζε τα ποδάρια-τυ, φυςύνιζε κε μύνκριζε.

Ο Γιώρας έτρεκςε ςιμά-τυ κε το ςιπάιδε. Το χέρι-τυ μπάτεβε ςτο χλίτςικο μαλακύτςικο μαλί. 'Αρχιςε να μιλάι με το χτινό κε να βρίςκι γι'αφτό λυγάς-λυγάς ονόματα.

Πίρε μια φύχτα μπιτζάνι κε το έδοςε ςτο χτινό. Το χτινό πίρε το μπιτζάνι απ' τα χέρια τυ Γιώρα, κε το πεδί ένιοςε τα χλίτςικα, τραχιά-τυ χίλια. Το παλιό-τυ πεχνίδι βόςκιζε ςτιν εφιμερίδα κρίο, δεν άνιγε το ςτόμα-τυ, δε μύνκριζε, δε ντράνανε το Γιώρα με μεγάλα γνοςτικά μάτια.

— Ζοντανό ίνε!—φόναχσε πάλι ο Γιώρας, έτρεχσε στον πατέρα-τυ κε χόρεπσε στιν κλώνια.

— Κ' εμίς αντάμα-ςυ θα πέζυμε!

— Κ' εμίς θα ςε φαίζυμε!—τραγυδύςε ο Γιώρας, κ' εδό έφερε στο νύ-τυ τα λόγια τυ τραγυδιύ-τυ.

Ο πατέρας γέλαςε:

—Βλέπις, κ' εςί έλεγες, ότι δε θέλις κενύριο χτινό.

— Αφτό δεν ίνε πεχνίδι,—ίπε ο Γιώρας.—'Ινε αλιθινό. Κε από πύ το πίρες;

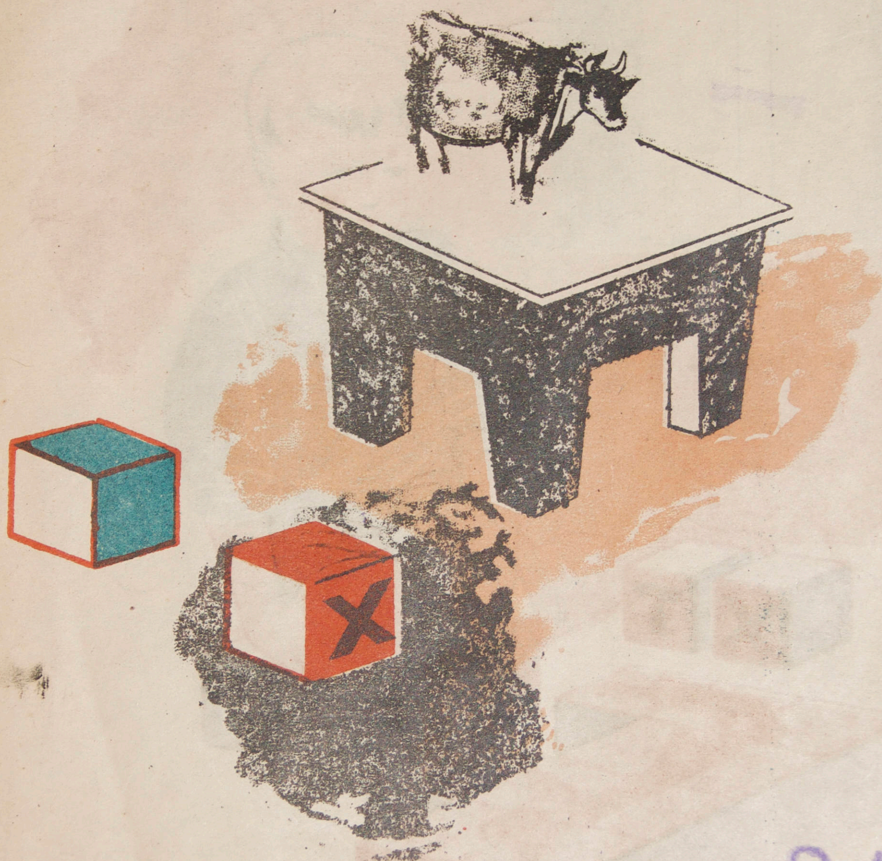
— Το πίρα για τιν καλί-μυ δυλιά,—απάντιςε ο πατέρας.—Απ' το κολχόζι. Μα αφτό, βέβεα, δεν ίνε πεχνίδι. Κε πεχνίδι πάλι ςυ έφερα. Τον άλο χρόνο θα πας στο ςχολιό, κε γι'αφτό πρέπι να ετιμαςτίς.

Κι' όταν γίριςαν μέςα, ο πατέρας έδοςε στο Γιώρα κάμποςυς μικρύς γιαλιςτερύς κίβυς, πυ ίχανε καρτίνες, κε στιν κάθε καρτίνα ίτανε γράματα.

'Ιβρε κι' αφτός το ζογραφιζμένο κόκινο χτινό στο χλορό χορτάρι, κε γλίγορα έμαθε, ότι αφτά τα διο ξυλάκια, πυ ίνε ζογραφιζμένα στιν καρτίνα, ίνε το γράμα «Χ», ότι απ'αφτά τα γράματα μπορί να ςχιματίςι λέχςες κε απλόγυ-τυ να τις διαβάςι.

XT
I
N
AKI

ЦЕНА—75 коп.
ТІМІ—75 кап.

Отв. редактор: А. Арых

Мариуполь. Типо-литография №3 ДПТ.
Горлит №6—Тираж—2000.